

РЕШЕНИЕ

№ 6563

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Красимира Желева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9371** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) - С., представлявана от директора й инж. П., срещу решение от 03.08.2020 г., постановено по НАХД № 7881 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 106-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 32 от 20.05.2020 г., издадено от директора на РИОСВ – С., с което на [фирма], на основание чл. 166, т. 3 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС), във вр. чл. 165 ЗООС е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 155, ал. 2 ЗООС.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че в разпоредбата на чл. 155, ал. 2 ЗООС се съдържа хипотезата и диспозицията на правилото за поведение, а в чл. 166, т. 3 от същия закон – санкцията за нарушаването му. Неизпълнението на задължителното предписание

представлява формално нарушение, като фактическия състав включва установяване на факта на неизпълнение на предписанието. Счита се, на следващо място, че правилно е ангажирана отговорността на ЮЛ, тъй като задължението да бъдат извършвани измервания на дневните, вечерните и нощните нива на шум по границите на производствената площадка е именно на дружеството. Допълва се, че в даденото предписание като отговорник е посочен управителят, поради факта, че [фирма] се представлява и действа чрез него. ЮЛ осъществяват дейността си чрез своите представители по закон. Отговорник по изпълнение на дадено предписание и задължен по силата на закона субект могат да бъдат различни лица, както е и в случая. Изяснява се, че тук не става въпрос за ангажиране на отговорност на „длъжностно лице“. Относно посочването на санкционната разпоредба, се смята, че същата е посочена конкретно, имайки предвид, че на дружеството е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, каквато е предвидена единствено в чл. 165, ал. 2 ЗООС. Искане се отменя на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк Д., която поддържа жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], не се представлява.

Постъпило е писмено становище чрез процесуалния си адв. И., оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Твърди се, че по безспорен начин е установено, че измерването на дневни, вечерни и нощни нива на шум по границите на производствената площадка и в мястото на въздействие на предприятието било извършено от служители на дружеството. Посочва се, че причината съответните данни да не бъдат представени своевременно се дължи на поведението на управителя на [фирма]. Поддържа се като правилно заключението на районния съд, че образуваното административнонаказателно производство против дружеството е опорочено изначално, тъй като макар като отговорник за изпълнение на задължителното предписание под № 3, дадено с констативен протокол от длъжностни лица от РИОСВ – С., да е посочен управителят на дружеството, АУАН е съставен срещу самото ЮЛ, чиято имуществена отговорност неправомерно е била ангажирана впоследствие. Поддържа се становището, че е абсолютно недопустимо между управителя на едно търговско дружество и самото юридическо лице да се поставя знак на равенство, доколкото същите са различни правни субекти, носители на самостоятелни права и задължения.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

С констативен протокол № КПП-Вл.В-05/27.08.2019 г. длъжностни лица от РИОСВ-С. издали задължително предписание под № 3 на управителя на търговско дружество [фирма] „да извърши собствено измерване на дневни, вечерни и нощни нива на шум по границите на производствената площадка и в мястото на въздействие (съгласно утвърдена методика РД-613/08.2012 г.). Измерването да се извърши при спазване на изискванията на чл. 18 и чл. 27 от Наредба № 54 (ДВ, бр. 3/2011 г.) от акредитирана

лаборатория. Резултатите от проведените измервания да се представят в РИОСВ-С. с доклад, съгласно изискванията на чл. 30, ал. 2 от Наредба № 54 (ДВ, бр. 3/2011 г.)“. Определен е краен срок за изпълнение – 27.09.2019 г. Препис от протокола е връчен на представляващия дружеството – С. Г. на 27.08.2019 г., като посоченият индивидуален административен акт не е бил оспорен по административен и/или съдебен ред.

На 05.09.2019 г. в РИОСВ-С. постъпила писмена молба от управителя на [фирма] за удължаване на срока за изпълнение на предписанието, като с писмо изх. № 5393/26.09.2019 г. същата е уважена от контролните органи и срокът е удължен до 25.10.2019 г. На 13.12.2019 г. е извършена последваща проверка в деловодната система на РИОСВ-С., обективирана в протокол № 25/13.12.2019 г., в хода на която е констатирано, че не е постъпило писмо със заведен доклад от измервания на шум в околната среда във връзка с изпълнение на даденото предписание.

За извършеното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 1 от 07.01.2020 г. В акта било отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 155, ал. 2 ЗООС, като след съставянето му препис от същия е връчен на управителя на дружеството. Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление (НП) № 32/20.05.2020 г., с което на основание чл. 166, т. 3 във вр. с чл. 165 ЗООС, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на търговското дружество е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева за неизпълнено правно задължение по чл. 155, ал. 2 ЗООС. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени изцяло издаденото НП, тъй като отговорността на дружеството е ангажирана в разрез с материалния закон. Установено е, на първо място, че актосъставителят и наказващият орган са квалифицирали некоректно твърдяното нарушение. Освен това е прието, че в конкретния случай потенциален субект на нарушението е бил С. Г., в качеството му на управител на търговско дружество [фирма], а не самото юридическо лице, действащо чрез него. Извод за това е направен поради факта, че макар като отговорник за изпълнение на задължителното предписание да е посочен управителят на дружеството, то АУАН е съставен срещу самото юридическо лице, чиято имуществена отговорност неправомерно е била ангажирана впоследствие.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗООС предвижда, че по време на извършването на текущия контрол длъжностни лица, определени от органите по чл. 148, ал. 3, съставят констативни протоколи. Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл. 155, ал. 2 ЗООС в протоколите по ал. 1 се отразяват констатираните факти и обстоятелства и се дават задължителни предписания с посочване на срокове и отговорници за изпълнението им. Така посочената норма не съдържа правно задължение за дружеството, а по-скоро очертава изискуемото съдържание на констативните протоколи, изготвени от компетентните длъжностни лица при осъществяването на текущ контрол. Неизпълнението на дадените задължителни предписания с протоколите по чл. 155 ЗООС съставлява нарушение на чл. 166, т. 3 от закона, като в зависимост от отговорния субект – длъжностни лица или юридическо лице, следва да се наложи санкцията, предвидена по чл. 165, ал. 1 или ал. 2 ЗООС. При приложението на нормата на чл. 166, т. 3 ЗООС, не е посочена действително конкретната хипотеза по чл. 165 от същия закон, която административнонаказващият орган е имал волята да приложи. Правилно е прието, че е следвало да бъде извършено препращане към ал. 1

или ал. 2 от втората разпоредба, тъй като от вида на наказанието не следва по тълкувателен път да се извежда, че волята на наказващия орган е била да се наложи санкция на юридическото лице. Обоснован е извода на СРС, че отговорник за неизпълнението е предписанието е конкретно длъжностно лице – управителят на дружеството. Санкционната норма по чл. 166, т. 3 ЗООС предвижда отговорност за лицата, които не изпълнят предписанията, в случая това е конкретно длъжностно лице, а не дружеството. Поради това действително непрецизно и неясно е защо е наложена имуществена санкция на юридическото лице, вместо – „глоба“, на лицето, задължено за изпълнение на предписанието със самото предписание и поради това субект на отговорността по чл. 166, т. 3 ЗООС.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.08.2020 г., постановено по НАХД № 7881 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: